

Türkiye'den çıktığımızdan beri Gökova koyları burnumda tütüyordu. Bu güne kadar ne Akdeniz'de, ne de Atlantik Okyanusu'nda uğradığımız adalar, koylar, demir yerleri içinde Gökova ayarında bir yere rastlayabilmiştik. Ta ki Brezilya'ya kadar... Uzaklar II Brezilya'nın okyanus sahilindeki İ. Grande Adasına yaklaşırken çok farklı bir yere geldiğimizi hissettim. Kıyıya iyice yaklaştığımızdaysa manzara tanıdık gelmeye başladı. Sanki Gökova'ya giriyorduk. Bir an içimden, 'acaba rüya mı görüyorum,' diye geçirdim.

Geniş bir körfezin ortasında yer alan, on altı mil uzunluğundaki büyük Grande Adası ve etrafındaki adacıklar sayısız koy, demir yeri ve bükle çevrilmişti. Körfezin karşı yakasında, ana karanın kalbine doğru yılan gibi kıvrılarak girmiş fiyordlar uzanıyordu. Pudra şekeri gibi beyaz bir kumla kaplı sahillerin arkasındaki yamaçlar zümrüt yeşili bir bitki örtüsüyle kaplıydı.

Hava gündüzleri çok sıcak oluyordu. Ancak yakıcı güneşten korunmak için sahilden içeriye doğru birkaç adım atmak yetiyordu. Üzerinden sarmaşıklar sarkan dev ağaçların altında serin ve nemli bir hava hüküm sürüyordu. Ağaçların arasından dereler, şelaleler akıyordu. Buz gibi sularından kana kana içip susuzluğumuzu gideriyorduk. Sincaba benzeyen pos bıyıklı maymunlar sesimizi duyunca daldan dala atlayarak kaçıyorlardı. Sadece on mil ilerimizde büyük bir yerleşim yeri olduğunu bilmesek, kendimizi Amazon'un balta girmemiş ormanlarında keşfe çıkmış kâşifler gibi hissedebilirdik.

Bu kadar güzel koylarda teknenin fırını andıran kamarasında iş yapmak kolay olmuyor. Motoru yağını değiştirmeden önce bir süre çalıştırıp ısıtmak gerekiyor. Zaten sıcak olan makine dairesi bir de motor çalışınca fırın külhanına döndü. On dört litre yağı boşaltana kadar herhalde benden de bir o kadar ter boşandı. Yeni yağı koyup su bidonunu kafama diktim. Sıcak havada su sarfiyatımız çok oluyor. Allahtan ormanda su bol...